

Capitolul 1

CIA mă angajase să-l „retrag” pe Belghazi, nu să-l protejez. Așa că dacă lucrurile nu mergeau bine, următorul lor candidat pentru o retragere aveam să fiu probabil chiar eu.

Însă după cum vedeam situația, salvarea lui Belghazi de individul pe care îl poreclisem „Karate” i-ar fi făcut o favoare Unchiului Sam. La urma urmelor, poate că Karate nu reușea să simuleze un deces natural, ori era prins, ori făcea ceva de mântuială și atunci ar fi apărut neînțelegeri, suspiciuni și acuzații – exact genul de probleme pentru evitarea cărora mă angajase CIA.

La astea se adăuga desigur problema plătirii mele. Dacă Karate ajungea primul la Belghazi și eu nu-mi puteam atribui reușita, era posibil să rămân fără un cec, iar asta n-ar fi fost foarte corect, nu?

Îl poreclisem Karate, fiindcă suspiciunile mele legate de el începușeră să se coaguleze când îl văzusem executând *kata*, „forme”, de karate în sala de fitness a hotelului Mandarin Oriental din Macao, unde stăteam amândoi și unde Belghazi urma să sosească în curând. Evitând hățișul de mașini Lifecycles și Cybex, el preferase să se concentreze asupra unei serii de punciuri, blocaje și lovituri cu piciorul în aer, care ar fi putut semăna pentru neinițiați cu o rutină de dans marțial. De fapt, mișcările lui erau bune – fluide, exersate și puternice. Ar fi fost impresionante la orice ins de douăzeci de ani, dar bărbatul acesta părea să aibă minimum patruzeci.

La răstimpuri și eu execut exerciții similare de unul singur, deși nimic atât de ceremonial și de stilizat. Iar când mă antrenez în felul acela, n-o fac în public. Atrage prea multă atenție, mai ales din partea cuiva care recunoaște ceea ce vede. Din partea cuiva ca mine.

În domeniul meu de activitate, atragerea atenției înseamnă o încălcare serioasă a legilor rațiunii și așadar a șanselor de supraviețuire. Pentru că dacă cineva te remarcă, într-un fel sau altul, va fi predispus să privească mai îndeaproape și s-ar putea să observe altceva. Ar putea începe să apară atunci un șablon, care altfel ar fi rămas discret ascuns, după care mantia de anonimat îți va fi sfâșiată metodic, probabil pentru a fi rețesută în ceva mai asemănător unui lințoliu.

Karate ieșea de asemenea în evidență din cauza trăsăturilor sale – europene bănuiam eu, deși n-aș fi putut preciza țara. Avea piele albă, păr negru tuns periută și, când nu era ocupat cu Poziția Călărețului de fier sau cu Lovitura de picior nr. 2 cu rotire spre spate în sala din Mandarin Oriental, prefera pantofi de sport fini cu talpă subțire și jachete sport cu rever întors manual. Populația de o jumătate de milion de locuitori din Macao este formată în proporție de nouăzeci și cinci la sută din chinezi, cu doar un mic contingent de portughezi care au rămas pentru a reaminti oricui ar fi interesat că teritoriul, actualmente o regiune administrativă specială a Chinei, la fel ca Hong Kong, a fost relativ recent colonie portugheză, iar milioanele de turiști ce sosesc anual să joace în cazinouri vin aproape toți din învecinatele Hong Kong, Taiwan și China continentală, așa încât non-asiaticii ies ușor în evidență.

Iar aceea fusese o parte din motivul pentru care CIA dorise ca eu să preiau misiunea Belghazi. Nu doar faptul că Belghazi devenise un furnizor primar pentru grupări fundamentaliste din Asia de sud-est, pe care, după 11 septembrie 2001, Unchiul Sam ajunsese să le considere o amenințare serioasă. Și nici abilitatea mea dovedită de a regiza „cauze naturale” pentru deces, care, în cazul acesta, avea să fie necesară deoarece se părea că Belghazi avea protectori în rândul unor guverne „aliat” pe care Unchiul Sam prefera să nu le ofenseze. Scena probabilă a jobului avea să necesite invizibilitate pe un fundal asiatic. Și cu toate că mama mea a fost americană, chipul îmi este dominat de caracteristicile japoneze ale tatălui – consecința șansei genetice, amplificată cu ani în urmă de unele operații de chirurgie plastică judicioase, la care mă supusesem pentru a mă pierde mai ușor în Japonia.

Karate izbutise să strălucească așadar pe ecranul radarului meu prin etnia vizibilă și mișcărilor de *kata*, după care începusem să observ mai multe. În primul rând, el avea obiceiul să se învârtă în jurul hotelului: sala de fitness, cafeneaua, terasa, holul recepției. Indiferent de unde ar fi provenit, el străbătuse cale lungă pentru a ajunge în Macao. De aceea, nu era prea firesc să nu părăsească vecinătatea hotelului pentru a vizita punctele de interes turistic... decât dacă nu cumva aștepta pe cineva.

Bineînțeles, era posibil ca eu însumi să fiu vizibil pentru alți observatori. Aveam însă o însoțitoare – o tânără japoneză –, care explica într-o oarecare măsură faptul că nu mă îndepărtam prea mult de hotel. Se numea Keiko, sau cel puțin așa se prezentase la agenția japoneză de însoțitoare prin intermediul căreia o angajasem. Avea douăzeci și cinci de ani, așadar era prea tânără pentru mine ca s-o privesc cu seriozitate, însă era drăguță și surprinzător de inteligentă, iar tovărășia ei îmi făcea plăcere. Mai important încă, prezența lui Keiko mă făcea să par nu atât un spion sau asasin singuratic care examina viitoarea scenă a crimei, cât mai degrabă un japonez de patruzeci-cincizeci de ani, care-și adusese amanta la Macao, poate pentru a juca în cazinouri, poate pentru a petrece mai mult timp singuri într-un hotel.

Într-o dimineață Keiko și cu mine am coborât în Café Girassol din hotel, pentru a ne bucura de micul dejun de tip bufet. Pe când eram conduși spre o masă, am cercetat sala pentru semne de pericol, așa cum am obiceiul de câte ori intru într-o încăpere. În primul rând, determinarea punctelor „fierbinți”. Colțul din spate 1: masă cu patru albi tineri, doi bărbați și două femei, echipați pentru drumeție. Accente australiene. Probabilitate de amenințare redusă. Colțul din spate 2: *Karate*. Hmm. Probabilitate de amenințare medie.

Continuă mișcarea ochilor. Termină scanarea. Mesele de lângă perete: goale. Locurile de la geam: un cuplu de chinezi vârstnici. Masa următoare: trei fete, îmbrăcăminte la modă, maniere sigure pe sine, probabil chinezoaice din Hong Kong venite într-o scurtă vacanță. Masa următoare: o pereche de indieni în costume de afaceri, vorbind în accente punjabi însoțite. Nimic care să mă neliniștească.

Am revenit cu coada ochiului la zona lui Karate. Stătea cu spatele la perete și avea câmp vizual perfect spre intrarea în restaurant. Locul unde se așezase era cel pe care l-aș fi așteptat din partea unui profesionist, iar concentrarea lui asupra sălii oferea dovezi suplimentare. Ținea înaintea lui un ziar deschis, deși nu se sinchisea să citească. Ar fi fost mai bine dacă n-ar fi recurs la materialul pentru lectură, fiindcă atunci ar fi putut cerceta sala cu privirea ca și când s-ar fi plictisit și n-ar fi avut nimic mai bun de făcut decât să-i studieze pe nou-veniți.

Sau ar fi trebuit să-și fi adus un însoțitor, așa cum procedasem eu. La un moment dat l-am simțit privindu-ne și am fost mulțumit că o aveam pe Keiko lângă mine, zâmbindu-mi în ochi ai domă unei iubite satisfăcute. Surâsul ei era de asemenea foarte convingător. Era extrem de pricepută în meseria ei.

Totuși pe cine aștepta Karate? Aș fi putut presupune că pe mine – mi se pare că un tip din Silicon Valley a spus cândva „doar paranoicii supraviețuiesc” –, dar eram sigur că nu era cazul. Prea multe întâlniri accidentale, urmate de... nimic. Nicio încercare de a mă urmări, nicio încercare de a-mi recunoaște chipul, nicio privire scrutătoare, niciun sentiment de felul *ăsta-i el*. După mai bine de un sfert de secol petrecut în domeniul ăsta de activitate și după foarte multă instruire incidentală anterioară, sunt sensibil la asemenea lucruri. Instinctul îmi spunea că Karate aștepta pe altcineva. Nu era imposibil să i se fi spus doar *unde* și *când*, pentru ca informația despre *cine* să fie oferită ulterior, totuși consideram improbabil scenariul respectiv. Puțini operatori ar fi fost de acord să accepte un job în care să nu cunoască din timp ținta. Altfel ar fi fost greu de evaluat lucrurile.

Dacă ar fi fost o problemă locală – să zicem, o dispută între Triade –, aducerea unui alb pentru job ar fi fost improbabilă. Triadele, „societăți secrete” chinezești cu rădăcini adânci în Macao și pe continent, obișnuiesc să-și rezolve singure afacerile. Punând așadar cap la cap datele disponibile, și eliminându-mă pe mine de pe lista scurtă de ținte posibile, rămâneam cu Belghazi ca fiind obiectivul cel mai probabil al atenției lui Karate.

Dar cine îl angajase? Dacă ar fi fost CIA, ar fi însemnat violarea uneia dintre cele trei reguli ale mele: fără femei sau copii, fără acțiuni împotriva unor terți neimplicați, fără echipe secundare. Poate că vechii mei prieteni din guvern credeau că, întrucât izbutiseră să mă găsească în Rio, eram vulnerabil și de aceea îmi puteau trata regulile ca pe simple linii directe. Dacă într-adevăr așa presupuseseră, se înșelau. Îmi impusesem regulile în trecut și aveam s-o fac din nou.

În după-amiaza aceea am avut grijă să mă plimb pe lângă sala de fitness însoțit de Keiko și, desigur, amicul meu era acolo, lovind cu picioarele în aer la fel ca în ziua anterioară. Unii indivizi au pur și simplu nevoie de o rutină și refuză să accepte consecințele

predictibilității. Potrivit experienței mele, ei tind să fie îndepărtați, adesea mai devreme, uneori mai târziu. Trăim într-o lume care se conformează preceptelor lui Darwin.

Întrezărind o oportunitate, am tras cu ochiul pe lista de înregistrare în sala de fitness. Numele lui Karate era indescifrabil, dar scrisese destul de citeț numărul camerei : 812. Hmm – un etaj pentru fumători. Nesănătos.

Am întrebat-o pe Keiko dacă s-ar fi supărat să facă shopping de una singură pentru o vreme. Mi-a zâmbit și mi-a spus că ar fi fost încântată, ceea ce era probabil adevărat. Este posibil să fi bănuir că mă duceam să testez oferta splendidă de prostituate din zonă. Fără doar și poate, bănuia că sunt însurat – iar paranoia cauzată de statutul meu conjugal ar fi explicat orice acțiuni de contrafilaj vizibile la mine – și mă îndoiam că ar fi considerat excesiv de șocantă ideea unor relații carnale suplimentare din partea mea.

Privind-o cum ieșea pe ușa principală a hotelului pentru a lua un taxi spre oraș, am simțit un val straniu de afecțiune. Majoritatea oamenilor s-ar gândi că o femeie cu profesiunea lui Keiko nu poate fi în niciun caz inocentă, dar în clipa aceea inocența o definea practic pentru mine. Keiko avea scopul de a-mi oferi plăcere – și se descurca excelent în privința asta – și prezența noastră în Macao nu însemna nimic mai complicat pentru ea. În privința dansului letal care se derula în jurul ei, era la fel de neștiutoare ca o oiță care paște pe câmp. Mi-am propus să revină acasă cu inocența aceea intactă.

De la un telefon din recepție, am sunat la camera 812. N-a răspuns nimeni. Un semn bun, deși nimic cert: se putea ca în cameră să fie cineva, dar să nu răspundă la telefon, sau poate că Karate însuși scrisese un număr de cameră incorect, așa cum aș fi procedat eu. Merita totuși să arunc o privire.

M-am oprit în camera mea ca să iau câteva obiecte strict necesare, apoi am luat liftul până la etajul șapte. De acolo am suit pe scări până la etajul opt – era ruta cel mai puțin circulată și de aceea avea să prezinte mai puține probleme de felul martorilor nedoriți. Pe încheietura mâinii stângi, ascuns sub mâneca largă a jachetei polar, se afla un dispozitiv similar unui PDA mare, fixat cu o bandă de velcro. Dispozitivul, care a fost utilizat prima dată în al doilea Război din Golf, se numește SoldierVision. El „fotografiază” cu

radarul interiorul unei încăperi, prin pereți, și afișează imaginea respectivă pe ecranul său. Nu tocmai un obiect pe care l-ai putea cumpăra de la un magazin local de scule și accesorii și în mod clar unul dintre avantajele de a lucra iarăși cu Creștinii În Acțiune.

La scurt timp după ce mă cazasem în hotel, mă străduisem să fac rost de un șperaclu pentru o asemenea ocazie, deși la momentul respectiv mă gândisem la Belghazi, nu la Karate. Drept chei, hotelul folosea cartele cu găuri, dintre cele care seamănă cu niște carduri de credit mai groase, simple, cenușii, în care sunt decupate șabloane de găuri cu diametrul de doi milimetri. În același timp, ca parte din campania „Să ne protejăm mediul!”, se utiliza un sistem în care cheia trebuia introdusă într-o fantă din perete, lângă ușă, pentru ca luminile din cameră să devină operabile. Când scoteai cheia din fantă, pregătindu-te să părăsești camera, dispuneai de un răgaz de un minut, după care toate luminile se stingeau. Cameristele aveau șperacle, bineînțeles, și fusese destul de simplu să trec pe lângă o cameră în care se făcea curățenie, să scot șperaclul cameristei din fantă, să-l apăs pe o bucată de plastilină pe care o cumpărasem dintr-un magazin local de jucării pentru a copia șablonul găurilor și să pun cheia la loc în numai șase secunde. După care, folosind matrița aceea, n-a trebuit decât să fac unele găuri suplimentare în cheia camerei mele, să umplu altele deja existente cu rășină epoxidică cu solidificare rapidă și – presto! – am beneficiat de același acces ca și personalul hotelului.

Camera lui Karate se afla pe stânga coridorului. Am folosit SoldierVision ca să verific că era pustie, apoi am intrat cu șperaclul pe care mi-l fabricasem. Nu mă îngrijora că voi deranja vreun obiect din cameră într-un fel care l-ar fi putut anunța pe Karate că cineva intrase în absența lui – serviciul zilnic al cameristelor era justificarea perfectă în această privință.

Am intrat și am adulmecat aerul dinăuntru. Indiferent cine ar fi fost el, Karate profitase din plin de șederea la etajul fumătorilor. Camera duhnea a tutun tare – Gauloise sau Gitane, ceva de felul acela – pe care-l poți simți în exteriorul bistrourilor din Tokio, ale căror patroni fervent francofili cred că aromele de Marlboro sau Mild Seven ar putea distruge iluzia plăcută a unei după-amiezi petrecute într-o cafenea din Cartierul Latin.

Mi-am pus o pereche de mănuși și am examinat rapid dulapul și sertarele, însă n-am găsit nimic remarcabil. Micul seif din cameră era închis și încuiat; probabil că-și ținea înăuntru actele și alte obiecte de valoare. Pe masă era un laptop Dell, însă nu aveam timp să aștept inițializarea sistemului de operare Windows. În plus, dacă-i activase fișierele de pornire, ar fi văzut că cineva pornise laptopul în absența sa și ar fi devenit suspicios.

Am ridicat receptorul telefonului și am apăsat tasta pentru room-service. După ce a sunat de două ori, un glas cu accent filipinez a rostit:

– Da, domnule Nuchi, cu ce vă putem fi de folos?

– Ah, cred că am apăsat tasta greșită. Scuze de deranj.

– Nicio problemă, domnule. Vă doresc o zi plăcută.

Am închis. Domnul Nuchi, așadar. Căruia îi plăceau țigările franțuzești.

Nu exista însă niciun alt indiciu. Nimic, măcar pentru a-mi confirma bănuiala că individul era un profesionist și posibil un rival. Existau însă și alte căi prin care puteam afla mai multe.

Am scos dintr-un buzunar un transmițător, i-am îndepărtat protecția adezivului de pe spate și l-am fixat într-un loc potrivit de îndepărtat în lungul marginii de jos a unei servante. Aparatul funcționa cu baterii și era activat de zgomotele din jur. Cu puțin noroc, mi-ar fi trimis un flux audio destul de bun pentru a înțelege conversațiile pe care le recepta. Și chiar dacă n-ar fi făcut-o, avea să mă ajute să aflu când venea și când pleca Karate, ușurându-mi astfel sarcina de a afla mai multe din urmărirea lui.

Am revenit la ușă, am folosit SoldierVision ca să mă asigur că pe coridor nu se afla nimeni și am ieșit. Totul durase vreo patru minute.

* * *

Belghazi a sosit devreme în seara aceea. Savuram un cocteil împreună cu Keiko în holul larg de la intrare, de unde vedeam perfect zona recepției, și l-am identificat imediat. Moștenise pielea smeadă a mamei sale algeriene, iar părul, lung și vâlvoi în fotografia din dosarul CIA, era tuns foarte aproape de scalp. Am apreciat că

avea în jur de 1,83 m și optzeci și patru de kilograme. Constituție musculoasă, densă. Purta un costum albastru scump, care părea Brioni sau Kiton după croială, și cămașă albă, cu gulerul descheiat. În mâna stângă strângea mânerul unei genți din piele neagră care părea să fie de laptop și am întrezărit sclipirea unui lanț de aur în jurul încheieturii. Însă în ciuda hainelor, a accesoriilor și a bijuteriilor, nu etala niciun pic de afectare. Dimpotrivă, degaja relaxare și putere. Părea genul de om care nu ridică glasul când se adresează subordonaților, care impune atenție străinilor printr-o simplă privire sau gest. Cineva care nu trebuie să amenințe cu violența pentru a obține ceea ce dorește, fie numai și pentru faptul că sugestia violenței există permanent în postura corpului, în privire, în tonul vocii.

Chiar dacă n-aș fi avut acces la fotografia din dosar, sentimentul de cunoaștere pe care mi-l dezvoltasem din biografia sa ar fi fost îndeajuns ca să-l recunosc. Belghazi, prenume Achille, era fiul unui ofițer francez staționat în Algeria în decursul eforturilor de „pacificare” ale Franței și al unei tinere algeriene pe care ofițerul o adusese cu el la Paris, dar cu care nu se însurase. Statutul de fiu ilegitim nu păruse să-l descurajeze însă pe Belghazi, care excelase în școală, atât la învățătură, cât și la sport, dobândind ulterior reputație de fotojurnalist. Deoarece vorbea fluent araba, fusese o alegere firească pentru corespondențe despre conflictele din lumea arabă: taberele de refugiați palestinieni, mujahedinii din Afganistan, primul Război din Golf. Folosindu-și contactele stabilite printre combatanți, ca și pe cele din rândul serviciilor străine de informații, Belghazi devenise un canal pentru livrări de arme de foc mici către puncte fierbinți din Orientul Mijlociu. Operațiunile lui se dezvoltaseră pe măsură ce numărul furnizorilor și clienților crescuse, atât pe orizontală, cât și pe verticală. Eforturile lui cele mai recente erau concentrate în Asia de sud-est, unde diversele grupări emergente fundamentaliste și separatiste din cadrul populațiilor musulmane locale asiguraseră o bază de clienți în creștere. Se știa de asemenea că-i plăceau lucrurile fine și că avea o pasiune serioasă pentru jocurile de noroc.

Îl însoțeau doi bărbați voinici, tot în costume și la fel de negricioși, pe care i-am etichetat ca fiind bodyguarzi. Unul dintre ei a început o scanare vizuală de securitate, dar Belghazi nu s-a bizuit

pe el, ci a executat propria lui evaluare a holului și a ocupanților săi. L-am privit cu coada ochiului și când am văzut că terminase și revenise cu atenția asupra recepției, l-am mai examinat o dată.

Prin ușa din față a hotelului tocmai intrase o blondă superbă în costum negru, cu pantaloni, și pantofi cu toc. Practic, dar elegant. Așa cum îi vezi îmbrăcați pe cei care călătoresc cu avionul la clasa întâi. Înaltă de 1,75-1,78 m, cu picioare lungi care arătau minunat chiar și în pantaloni, și corp voluptuos. O urma un hamal, care ducea două genți Vuitton mari. Hamalul s-a oprit lângă ea și s-a aplecat înainte, întrebând ceva. Blonda a ridicat o mână, făcându-i semn să aștepte, apoi a măturat la rândul ei cu privirea interiorul recepției. Nu mă așteptasem la asta și am revenit rapid cu atenția la Keiko, până când privirea blondei trecuse peste noi. Când m-am uitat din nou spre ea, stătea lângă Belghazi și-l ținea de braț.

Comportamentul îi era la fel de relaxat și, în felul său, la fel de dominant ca al bărbatului. Absolut totul la ea părea natural: părul, chipul, curbele de sub haine.

După un minut, blonda, hamalul și un bodyguard au pornit spre lifturi. Belghazi și celălalt bodyguard au rămas să discute cu receptionerul.

Ușa din față a hotelului s-a deschis iarăși. Am ridicat ochii și l-am văzut pe Karate.

Doamne, mi-am spus, *toată gașca este aici*. Pe jumătate conștient m-am întrebat dacă nu cumva Karate fusese anunțat de sosirea lui Belghazi.

Karate a avansat fără grabă prin holul recepției. Am văzut cum privirea i s-a îndreptat către Belghazi și ochii i s-au înăsprit într-un fel care n-ar însemna nimic pentru majoritatea oamenilor, dar care înseamnă foarte mult pentru mine. Din privirea aceea, am înțeles că el nu se uita la un om. Nici vorbă! Era un vânător care estima o țintă.

Și mai știam că, dacă n-aș fi beneficiat de un autocontrol mult practicat, în cazul în care cineva m-ar fi privit când îmi confirmam suspiciunile legate de prezența lui Karate aici, ar fi zărit un atavism involuntar identic fluturând pe propriul meu chip.

Au trecut câteva minute. Belghazi și bodyguardul au terminat discuția cu receptionerul și s-au îndreptat către ascensoare.

Am așteptat patru minute, după care m-am scuzat lui Keiko că trebuia să merg la toaletă, dar că voi reveni imediat.

De la un telefon intern, i-am cerut operatoarei să-mi facă legătura cu Apartamentul Oriental. În hotel existau doar două apartamente – Oriental și Macao – și, judecând după dosarul său, bănuiam că Belghazi va ocupa unul dintre ele.

În Oriental n-a răspuns nimeni. Am sunat din nou la centrală și de data asta am cerut legătura cu apartamentul Macao.

– Alo, a răspuns un glas de bărbat.

– Bună ziua, sunt de la recepție, am spus imitând destul de bine un accent chinezesc local. Putem contribui în vreun fel pentru a face cât mai confortabilă șederea domnului Belghazi la noi?

– Mulțumesc, a răspuns glasul, totul este foarte bine.

– Mă bucur, am zis. Vă doresc ședere plăcută.

* * *

În seara aceea, după plecarea lui Keiko, am stat în camera mea de hotel și am folosit căștile audio pentru a-l asculta pe Karate. Se afla în camera lui și, judecând după sunete, urmărea CNN International Edition. Karate urma să decidă dacă aveam să merg la culcare ori să părăsesc camera. Îmbrăcasem deja pantaloni negri din lână pieptănată, pulover bleumarin și pantofi confortabili cu tălpi din cauciuc, pentru eventualitatea petrecerii unei nopți în oraș.

M-am uitat la macaralele masive și echipamentele de terasare pe care Macao le utiliza pentru a construi încă și mai multe poduri spre provincia chineză Guangdong, ai cărei munți scunzi se ghemuiau la câțiva kilometri depărtare. Mașinile se înălțau din port aidoma unor creaturi mitologice stârnite de pe fundul mării, gârbovite, masive, deformate, înaintând greoi spre continent, dar împiedicate de mâlul din adânc.

Macaralele îmi reaminteau de Japonia unde trăisem aproape majoritatea vieții de adult, unde recuperarea terenurilor din ape în vederea construirii de poduri redundante și platforme industriale inutile este un sport național. Dar pe când în Japonia activitatea omniprezentă de construire se simțea întotdeauna familiară, aproape mângâietoare, aici părea misterioasă, ba chiar vag amenințătoare.